

give medicin. Næh, vi skal sørge for, at de bliver raske, og det gør vi bedst ved ikke at fortsætte med at give milliarder og atter milliarder i tilskud. Det er selvfølgelig nødvendigt i en periode, men det bedste, vi kan gøre, er at sørge for, at de får fri adgang til vore markeder, så de kan afsætte deres varer. Det er forudsætningen for fremgang.

Kim Behnke (UP):

Da jeg så, at SF ønskede en debat i dag om, hvad man kan gøre for at begrænse valutaspækulation, var min første tanke: Åh nej, skal vi nu have gentaget den debat, hvor SF fremsatte forslag om, at vi i Danmark skulle arbejde aktivt for Tobin-skatten – eller som den vel skal udtales på dansk ifølge retskrivningsordbogen, »tåbeskatten«. Derfor var min forventning til debatten ikke stor, men jeg kan glæde mig over, at debatten har bredt sig en del, og at vi også har fået anledning og lejlighed til at få aflivet nogle af de myter, der findes.

Jeg vil gerne starte med at takke både statsministeren og økonomiministeren for, at regeringen så entydigt bakker op om WTO-samarbejdet, OECD-samarbejdet, IMF-samarbejdet og en række af de andre meget vigtige internationale samarbejder, der foregår. Det topmøde, de amerikanske lande netop har afsluttet i Quebec, er en af de glædeligste begivenheder, der har været i dette år. Den mulighed, at man helt fra Ildlandet ved sydspidsen af Sydamerika og helt op til Alaska kan få et frihandelsområde, ejer et perspektiv, som vi alle sammen burde være ordentlig glade for. Det vil styrke demokratierne i Syd- og Mellemamerika, og det vil styrke mulighederne for, at de millioner af fattige mennesker, der lever på de to kontinenter, får rigtige arbejdspladser og ikke, som vi så det tidligere med Mexico, begynder at vandre mod nord i håbet om at komme til rigere og bedre himmelstrøg.

Den aftale, som fungerer i dag, nemlig NAFTA-aftalen, har været det vigtigste bidrag til, at mexicanerne bliver hjemme og får gode og velfungerende arbejdspladser, og derfor er der ikke noget alternativ til markedsøkonomien og ikke noget alternativ til den frie handel.

Jeg har set, at der er en flok hjemløse marxister, der har dannet en ATTAC-bevægelse. Når man sammenligner det franske ATTAC-program, minder det i ubehagelig grad om en nationalsocialist som Le Pens filosofi om verden. Det er protektionisme efter klassisk fransk opskrift og en tro på, at bare man stopper klodens rotati-

on, bliver alting godt. Herhjemme har det væsentligste bidrag til at udvikle ATTAC-ideologien været de gentagne forslag om, at ulandene jo bare kan trykke nogle flere penge, så kommer de ud af deres gældsproblemer.

ATTAC-bevægelsen har fattet kærlighed for Tobin-skatten, men Tobin-skatten kan aldrig komme til at virke; den er en selvmodsigelse. Det, man ønsker, er at indføre en skat, som ikke er alt for høj, for hvis den bliver alt for høj, efterlader den ikke noget provenu, og så det er en skat, der vil være overordentlig påvirkelig af den såkaldte Laffereffekt. Men ikke desto mindre har disse ATTAC-folk formuleret, at man skal have et overskud fra valutahandel samlet i nogle store fonde, og så skal de deles ud til ulandene. Uanset om det nu er et eller andet korrump kontor i FN-regi, eller det er et politibureau i ATTAC, der skal sidde og fordele pengene, bliver jeg skræmt af udsigten til en verden, hvor ulandene må stå ude på gangen med den tomme metalskål i hånden og tigge og bede om at få penge fra overskuddet af denne Tobin-skat. Det vil være en uværdig udvikling på kloden, og det, man har brug for, er handel og ikke bistand.

Ulandene har brug for handel, så de kan få en plads i verdensøkonomien, hvor de kan glæde sig over, at de kan producere nogle varer, som de kan sælge, og ikke fortsat være henvist til at være tiggere på den internationale scene. Derfor har jeg glædet mig over, at statsministeren i et svar til mig på spørgsmål S 1854 fra den 28. februar har konkluderet, at Tobin-skatten ikke er forenelig med EU-retten. Tak for det, så er min nattesøvn sikret.

Men tilbage er jo hele diskussionen om, hvorvidt det overhovedet vil virke med disse indgreb over for spekulationer. Sverige har været nævnt, og mit naive spørgsmål er: Når svenskerne i en periode var nødsaget til at have en rente på 500 pct., ville en Tobin-skat på 0,1 pct. så have betydet noget som helst? Svaret er nej. Det var, som hr. Jens Rohde var inde på, det brændende hus, som folk ønskede at komme ud af, og selv om de skulle have betalt 0,1 pct., havde de også gjort det.

Det, der er irriterende for mig, er, at spekulation i den grad er blevet lagt til had, for ikke bare Nationalbanken, men også Lønmodtagernes Dyrtidsfond, ATP og alle de forskellige pensionsordninger lever af, at spekulation er klogt, og at spekulation er godt. Danskere forventer også, at deres forskellige pensionsmidler bliver placeret på en måde, så de giver afkast, og derfor le-